

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. K.**, zast. Mgr. Kamilem Tvarůžkou, advokátem, se sídlem Českobratrská 2227/7, Ostrava, proti žalovanému: **soudní exekutor JUDr. Dalimil Mika, LL.M., Exekutorský úřad Klatovy**, se sídlem Za Beránkem 836, Klatovy, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 3. 2012, č. j. 30 A 10/2012 - 15,

t a k t o :

- I. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 4 As 34/2012 - 25, **se z r u š u j e.**
- II. Kasační stížnost **se z a m í t á.**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 13. 3. 2012, č. j. 30 A 10/2012 - 15, podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl žalobu proti exekučnímu příkazu vydaného žalovaným dne 10. 2. 2012 pod č. j. 120 EX 1224/12-11, kterým bylo zřízeno exekutorské zástavní právo na nemovitosti žalobce. V odůvodnění tohoto usnesení soud uvedl, že v dané věci nebyly splněny podmínky řízení, neboť ve správním soudnictví nemá soud pravomoc přezkoumávat úkony, zásahy a jiná rozhodnutí soudního exekutora učiněné při provádění exekuce, protože soudní exekutor není správním orgánem. V této souvislosti soud odkázal na závěry judikatury představované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 Aps 6/2011 - 85, publikovaným pod č. 2482/2012 Sb. NSS.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní nejprve zrekapituloval průběh exekučního řízení a obsah napadeného rozhodnutí krajského soudu. Následně stěžovatel namítl, že odmítnutí žaloby je odepřením práva na soudní ochranu, což je v rozporu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Soudní exekutor je sice podnikatelem, ale současně též nositelem veřejné moci. Jeho úkony jsou pak považovány za úkony soudu. Proto nelze činnost soudního exekutora vyloučit z přezkoumání soudem. K tomu stěžovatel dodal, že v případě zřízení soudcovského zástavního práva lze podat odvolání, zatímco v případě zřízení zástavního práva soudním exekutorem takový opravný prostředek není. Možnost domáhat se náhrady škody není včasné a efektivní řešení, stejně jako případný postih soudního exekutora v rámci kárného řízení. Právní řád neumožňuje bránit se vůči takovým zásahům exekutora, což je v prostředí právního státu nepřijatelné. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 3. 2012, č. j. 30 A 10/2012 - 15, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v rámci provádění exekučního řízení je zajištěna ochrana práv povinného. Proto se ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel uplatňuje důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu. Stěžovatel důvodnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že úkony soudního exekutora podléhají přezkumu ve správním soudnictví.

Protože stěžovatel současně s podáním kasační stížnosti nesplnil svou zákonnou poplatkovou povinnost, Nejvyšší správní soud jej usnesením ze dne 14. 6. 2012, č. j. 4 As 34/2012 - 20, vyzval, aby zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost, jinak bude řízení zastaveno. Následně Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4. 7. 2012, č. j. 4 As 34/2012 - 25, řízení o kasační stížnosti zastavil pro nezaplacení soudního poplatku. Stěžovatel nakonec zaslal soudní poplatek na účet soudu dne 4. 7. 2012, tedy dříve, než uvedené usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci. Nejvyšší správní soud proto podle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, své usnesení o zastavení řízení o kasační stížnosti ze dne 4. 7. 2012, č. j. 4 As 34/2012 - 25, zrušil. Vzhledem k tomu, že byly splněny další podmínky řízení, Nejvyšší správní soud kasační stížnost po věcné stránce projednal, přičemž dospěl k závěru, že ta není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se ve svých právních závěrech plně ztotožňuje s vysloveným názorem krajského soudu. Ostatně tento soud ve svém rozhodnutí vhodně aplikoval judikaturu Nejvyššího správního soudu a dospěl ke správným právním závěrům ohledně nepřipustnosti žaloby podané ve správním soudnictví proti exekučnímu příkazu vydaného soudním exekutorem.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 8. 2009, č. j. 4 As 23/2009 - 88, www.nssoud.cz, úkony soudního exekutora učiněné při provádění exekučního řízení nejsou přezkoumatelné soudy ve správním soudnictví. Shodné závěry lze nalézt i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 Aps 6/2011 - 85, publikovaném pod č. 2482/2012 Sb. NSS. Podle této judikatury úkony soudního exekutora v exekučním řízení jsou považovány za úkony soudu, a proto soudní exekutor nemůže být správním orgánem ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V tomto posuzovaném případě tedy nevystupoval žalovaný v postavení správního orgánu, nýbrž v roli soudu. Nebyl tudíž nadán realizací moci výkonné v oblasti veřejné správy, nýbrž výkonem moci soudní. Na soudního exekutora je totiž v exekučním řízení delegována část státní moci, jejímž nositelem je při soudním výkonu rozhodnutí soud (shodně srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 1331/07, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Soudním exekutorem učiněné úkony tudíž nejsou úkony, které by byly přezkoumatelné ve správním soudnictví. Na těchto právních závěrech nemá Nejvyšší správní soud cokoli měnit, i když proti exekučnímu příkazu vydaného soudním exekutorem není odvolání přípustné, jak vyplývá z § 55c odst. 3 písm. b) exekučního řádu č. 120/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Jestliže totiž soudní exekutor vykonává z pověření soudu veřejnou moc v oboru justice, jeho úkony se považují za úkony soudu a za nezákonný postup v exekučním řízení je kárně odpovědný, pak neexistence řádného opravného prostředku proti jím vydanému exekučnímu příkazu nelze považovat za odepření práva na soudní ochranu, jak tvrdí stěžovatel.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu